

Sygn. akt X GC 1171/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 czerwca 2016 r. r.

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie Wydział X Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Joanna Stelmasik
Protokolant:	Apl. radc. Anna Mundziel

po rozpoznaniu w dniu 9 czerwca 2016 r.

na rozprawie

w sprawie z powództwa P. H.

przeciwko Towarzystwu (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda P. H. kwotę 4 768,61 zł (cztery tysiące siedemset sześćdziesiąt osiem złotych 61/100) wraz z ustawowymi odsetkami (określonymi od 1 stycznia 2016r. jako odsetki ustawowe za opóźnienie) liczonymi od dnia 11 stycznia 2012r. ,

II. oddala powództwo w pozostałej części

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 682,00 zł (sześćset osiemdziesiąt dwa złote) tytułem kosztów procesu.

IV. nakazuje pobrać od powoda P. H. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie kwotę 199,51 zł (sto dziewięćdziesiąt dziewięć złotych 51/100) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

V. nakazuje pobrać od pozwanego Towarzystwa (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie kwotę 216,12 zł (dwieście szesnaście złotych 12/100) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt X GC 1171/14

UZASADNIENIE

W dniu 18 marca 2013 roku powód P. H. wniósł do Sadu Rejonowego Szczecin – Centrum w S. pozew przeciwko pozwanej Towarzystwo (...) spółce akcyjnej o zapłatę kwoty 9. 226, 99 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 11 stycznia 2012 roku orasz kosztami postępowania. Uzasadniając żądanie pozwu powód wskazał, że w dniu 9 grudnia 2011 roku w wyniku kolizji drogowej uszkodzeniu uległ należący do poszkodowanego A. L. pojazd marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), zaś sprawca szkody legitymował się umową obowiązkowego ubezpieczenia OC zawartą z pozwaną. Przedmiotowa szkoda została zgłoszona pozwanej w dniu 11 grudnia 2011 roku, która po

przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego przyznała odszkodowanie w kwocie 5.002, 65 zł. Powyższa kwota ustalona została na podstawie sporządzonego przez pozwaną kosztorysu naprawy, który jak wywodzi powód zawiera rażąco zaniżone koszty naprawy pojazdu, ponadto wypłacone odszkodowanie nie pozwala na dokonanie naprawy pojazdu, która doprowadziłaby go do stanu sprzed kolizji. Poszkodowany zlecił sporządzenie kalkulacji naprawy przez powoda, który następnie odwołał się od decyzji pozwanej, która nie zmieniła swojego stanowiska. W dalszej części uzasadnienia powód wskazał, że na podstawie zawartej w dniu 18 grudnia 2013 roku z poszkodowanym umowie cesji wierzytelności przelana została na niego wierzytelność związana ze szkodą komunikacyjną z dnia 9 grudnia 2011 roku. Odnosząc się do zaniżonych kosztów naprawy pojazdu przyjętych przez pozwaną powód wskazał, że zniżenie dotyczyło zarówno stawek za roboczo-godzinę prac, cen materiału lakierniczego, cen części zamiennych ze zastosowaniem nieuzasadnionego urealnienia, jak i polegało na pominięciu wykonania szeregu prac powiązanych z naprawą. Niniejszym pozwem powód domaga się różnicy pomiędzy należną związaną z rzeczywistymi kosztami naprawy pojazdu kwotą odszkodowania, a kwotą która została przez pozwaną wypłacona.

W dniu 27 sierpnia 2014 roku Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym Szczecin – Centrum w Szczecinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym uwzględniający roszczenie powoda.

Pismem wniesionym 29 września 2014 roku pozwana złożyła sprzeciw od przedmiotowego nakazu zapłaty zaskarżając go w całości i wnosząc o oddalenie powództwa. Pozwana przyznała, że przeprowadziła postępowanie likwidacyjne w związku z szkodą z dnia 9 grudnia 2011 roku, a następnie wypłaciła odszkodowanie w kwocie 5.002, 65 zł. Wskazała, że powód nie zgadzając się z powyższą decyzją sporządził kosztorys w którym wyliczony koszt naprawy wynosił 14.229, 64 zł.

W sprzeciwie pozwana podniosła, że w kosztorysie przedłożonym przez powoda zakwalifikowano części do wersji trzydrzwiowej pojazdu marki F. (...), natomiast uwzględnione powinny zostać części dotyczące pięciodrzwiowej wersji pojazdu C., zaznaczyła również, że w toku postępowania likwidacyjnego ustaliła, iż pojazd ten przed zdarzeniem z dnia 9 grudnia 2011 roku brał udział w innych kolizjach drogowych, posiadał bowiem uszkodzenia pozostającego bez związku z przedmiotową szkodą. Odnosząc się do kosztów naprawy pojazdu wskazała, że koniecznym jest wykazanie przez powoda w jakiej wysokości szkodę w rzeczywistości poniósł. Pozwana podniosła, że szkoda nie może być oceniana jedynie na podstawie hipotetycznych rozważań rzeczoznawcy. Zdaniem pozwanej w przypadku gdy poszkodowany naprawił uszkodzony pojazd, należy wziąć pod poniesione przez stronę realne koszty naprawy. Odszkodowanie powinno zatem zostać ustalone przez dokonanie wyceny części zamiennych rzeczywiście użytych do naprawy pojazdu oraz wycenę zakresu prac z uwzględnieniem technologii przeprowadzonej naprawy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 9 grudnia 2011 roku doszło do kolizji drogowej w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), należący do poszkodowanego A. L.. Szkada została zgłoszona zakładowi ubezpieczeń sprawcy szkody – pozwanej i zarejestrowana pod numerem (...).

Bezsporne, a nadto dowód:

- Kopia prawa jazdy i dowodu osobistego, k. 68-69
- Dokumentacja zdjęciowa z akt szkody, k. 67, 71-76, 81-93
- Uzupełniające zgłoszenie szkody, k.94-95
- Dokumenty z akt szkody, k. 130

Pismem z dnia 17 stycznia 2012 roku pozwana przyznała powodowi kwotę 5.002, 65 zł tytułem odszkodowania w związku z szkodą powstałą w pojeździe marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) z dnia 9 grudnia 2011 roku.

Szkoda ta została zakwalifikowana jako szkoda częściowa zaś przyznane odszkodowanie związane było z ustalonym w kosztorysie z dnia 13 grudnia 2011 roku kosztem naprawy pojazdu.

Dowód:

- Pismo z dn. 17.01.2012, k. 12
- Informacja o wysokości szkody w pojeździe, k. 13-14
- Kosztorys, k. 15-18
- Ocena techniczna, k. 59-61

W dniu 26 marca 2012 roku sporządzona została przez powoda kalkulacja kosztów naprawy pojazdu marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), w którym koszt naprawy pojazdu ustalony został na kwotę 14.229, 64 zł.

Dowód:

- Kalkulacja nr 116/03, k. 19-22

W dniu 18 grudnia 2013 roku zawarta została pomiędzy P. H. (cesjonariuszem) a A. L. (cedentem) umowa cesji wierzytelności. Strony w § 1 ust. 1 ustaliły, że cedent przelewa na rzecz cesjonariusza swoją wierzytelność (czyli prawo do odszkodowania) przysługującą mu w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 12 grudnia 2011 roku w pojeździe marki F. zarejestrowaną w W. pod nr (...).

Dowód:

- Umowa cesji, k. 28

Powód nie zgodził się z decyzją pozwanej dotyczącą ustalenia należnego odszkodowania na kwotę 5.002, 65 zł - pismem z dnia 20 grudnia 2013 roku złożył od niej odwołanie. Za niedopuszczalne uznał przyjęcie urealnienia cen zamiennych w wysokości 65 %, ceny materiału lakierniczego oraz stawki za roboczogodzinę przyjęte przez pozwaną, a także pominięcie konieczności wykonania prac w powiązanych z naprawą. Jednocześnie, pismem tym powód wezwał do zapłaty kwoty 9,226, 99 zł.

W odpowiedzi na powyższe, pismem z dnia 27 stycznia 2014 roku pozwana poinformowała powoda o braku podstaw do weryfikacji stanowiska w zakresie dopłaty kwoty już wypłaconą. Pozwana powołała się w piśmie na wykonaną przez (...) spółkę akcyjną opinię, która wskazywała na możliwość uszkodzenia haka holowniczego oraz okładziny zderzaka tylko w tym zdarzeniu, zaś oszacowany koszt z uwzględnieniem tylko tych elementów wyniósł 2.314, 91 zł.

Dowód:

- Odwołanie, k. 23-26
- Pismo z dn. 27.01.2014r., k. 27
- Opinia rzeczoznawcy, k. 94-99

Uzasadniony koszt naprawy samochodu marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) przy użyciu oryginalnych części zamiennych na dzień szkody wynosił 9.771, 26 zł brutto. Nie wszystkie uszkodzenia samochodu pozostają w związku przyczynowym – skutkowym ze szkoda z dnia 9 grudnia 2011 roku – dotyczy to błotnika tylnego, lewego oraz zarysowania powłoki lakierowej zderzaka tylnego, w części prawnej. Nie można wykluczyć powstania pozostałych uszkodzeń obu pojazdów w miejscu i okolicznościach wskazanych przez uczestników zdarzenia.

Z procesu zderzenia pojazdów wynika, że w końcowym procesie kontaktu pojazdu na skutek odkształceń sprężystych i plastycznych teoretyczna powierzchnia kontaktu między pojazdami zdecydowanie się poszerza i obejmuje strefę kontaktu stwierdzonego na tylnej części pojazdu F. (...) i V. Golf. Uszkodzenie posadowione w lewej tylnej części (...) mogło powstać w wyniku zdarzenia. Materiał zawarty z aktach nie pozwala na zakwestionowanie, że do uszkodzenia pojazdów doszło w podanych przez uczestników okolicznościach.

Dowód:

- Opinia biegłego sądowego, k. 185-201
- Ustna uzupełniająca opinia biegłego sądowego, k. 222-222v

Sąd zważył co następuje:

Powództwo okazało się uzasadnione w części.

Powód wywodził swoją legitymację czynną do występowania w niniejszym postępowaniu z art. 509 k.c. zgodnie z którym wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (§ 1). Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§ 2). Cesja powoduje utratę statusu wierzyciela przez cedenta, a nabycie takiego statusu przez cesjonariusza. Cesjonariusz nabywa wówczas wierzytelność w takim zakresie i stanie, w jakim znajdowała się ona w chwili dokonania przelewu. W przedmiotowej sprawie, na skutek zawartej umowy przelewu wierzytelności przysługującej poszkodowanemu A. L. z tytułu odszkodowania za szkodę z dnia 9 grudnia 2011 roku wierzytelność ta przeszła na powoda który tym samym stał się uprawniony do dochodzenia jej od pozwanej. Pozwanemu zakładowi ubezpieczeń, zgodnie z przepisem art. 513 k.c., przysługiwały natomiast przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie.

W rozpoznawanej sprawie powód dochodził odszkodowania (ściślej uzupełnienia już wypłaconej kwoty odszkodowania) związanego z szkodą powstałą w pojeździe w wyniku zdarzenia z dnia 9 grudnia 2011 roku. Podstawę prawną powództwa stanowią zatem przepisy art. 822 k.c. i 805 k.c. Stosownie do dyspozycji przywołanych regulacji, w wyniku zawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Świadczenie ubezpieczyciela obejmuje zapłatę sumy pieniężnej odpowiadającej wysokości poniesionej przez poszkodowanego szkody. Odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody. Sprawca szkody ponosi odpowiedzialność za zdarzenie komunikacyjne wywołujące szkodę na zasadach ogólnych – o których mowa w art. 436§ 2 k.c. – czyli na zasadzie winy (415 k.c.). Powyższe ustalenie implikuje odpowiedzialność pozwanej jako ubezpieczyciela bezpośredniego sprawcy szkody. Poszkodowany może zgłosić swoje roszczenie bezpośrednio wobec zakładu ubezpieczeń – co też w niniejszej sprawie strona powodowa uczyniła. Odnosząc się do zakresu odszkodowania - przy ubezpieczeniu OC - należy mieć na względzie ogólne reguły kodeksu cywilnego, w szczególności treść art. 361 k.c. Reguły te nakazują przestrzeganie zasady pełnego odszkodowania, w granicach adekwatnego związku przyczynowego (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01, OSP 2002/7-8/103).

W pierwszej kolejności należy wskazać, że pozwana co do zasady przyjęła odpowiedzialność z tytułu szkody powstałej w dniu 9 grudnia 2011 roku, przyznając i wypłacając odszkodowanie w kwocie 5. 002, 65 zł. Niniejszym pozwem powód domagał się uzupełnienia kwoty odszkodowania w wysokości 9.266, 99 zł która to kwota stanowiła różnicę pomiędzy kosztami naprawy pojazdu a wypłaconym odszkodowaniem.

Kwestionując żądanie pozwu pozwana wskazała, że powód powinien wykazać rzeczywiście poniesiony koszt na naprawę pojazdu, podniosła również, że z toku postępowania likwidacyjnego ustaliła, że przedmiotowy pojazd uległ już uszkodzeniu w wyniku kolizji drogowych. Odszkodowanie powinno zatem zostać ustalone przez dokonanie wyceny

części zamiennych rzeczywiście użytych do naprawy pojazdu oraz wycenę zakresu prac z uwzględnieniem technologii przeprowadzonej naprawy.

Z analizy dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, wynika, że pozwany kosztów naprawy pojazdu upatrywał w sporządzonej w dniu 13 grudnia 2011 roku kosztorysu naprawy, w którym koszt ten wynosił 5.002, 65 zł; natomiast powód w sporządzonej przez siebie kalkulacji z dnia 26 marca 2012 roku, która koszt ten ustalała na kwotę 14.229, 64 zł.

Należy podkreślić, że okoliczności spornej jaką jest ustalenie ekonomicznie uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu – w konsekwencji zaś wysokości należnego stronie odszkodowania, wymagało w ocenie Sądu wiadomości specjalnych, a więc zgodnie z art. 278 § 1 k.p.c. wezwania biegłego w celu zasięgnięcia ich opinii. Sąd uznał, że sporządzona opinia biegłego sądowego nie budziła zastrzeżeń co sposobu jej sporządzenia i treści sformułowanych w niej wniosków. Sąd uznał opinię biegłego za w pełni przekonywującą, a tym samym mogącą stanowić podstawę ustaleń w sprawie.

Biegły sądowy w swojej opinii wskazał, że uzasadniony koszt naprawy samochodu marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) przy użyciu oryginalnych części zamiennych na dzień szkody wynosił 9.771, 26 zł brutto. Nie wszystkie uszkodzenia samochodu pozostają w związku przyczynno – skutkowym ze szkoda z dnia 9 grudnia 2011 roku – dotyczy to błotnika tylnego, lewego oraz zarysowania powłoki lakierowej zderzaka tylnego, w części prawnej. Nie można wykluczyć powstania pozostałych uszkodzeń obu pojazdów w miejscu i okolicznościach wskazanych przez uczestników zdarzenia.

Zarzuty do przedmiotowej opinii złożyła strona pozwana. Wskazała ona, że wbrew opinii biegłego, w wyniku kolizji z dnia 9 grudnia 2011 roku nie mogło dojść do uszkodzenia pokrywy bagażnika F. (...), gdyż nie odpowiadają one uszkodzeniom pojazdu marki V. (...). Do pisma ustosunkowującego się do opinii biegłego strona dołączyła zweryfikowany kosztorys na kwotę 6.272, 86 zł. Do zarzutów tych biegły sądowy odniósł się w ustnej uzupełniającej opinii wydanej na rozprawie w dniu 9 czerwca 2016 roku wskazując, że z procesu zderzenia pojazdów wynika, że w końcowym procesie kontaktu pojazdu na skutek odkształceń sprężystych i plastycznych teoretyczna powierzchnia kontaktu między pojazdami się poszerza i obejmuje strefę kontaktu stwierdzonego na tylnej części pojazdu F. (...) i V. (...). Nie ma podstaw do przyjęcia, zdaniem biegłego, że uszkodzenie to nie mogło powstać w wyniku zdarzenia. Odnosząc się do zarzutu pozwanej dotyczącego konieczności wykazania przez powoda wysokości rzeczywiście poniesionych kosztów na naprawę pojazdu, należy zarzut ten za nieuzasadniony. Jak wskazane było wyżej, co znajduje potwierdzenie w orzecznictwie, przy ustalaniu wysokości odszkodowania w przypadku szkody komunikacyjnej, nie ma znaczenia fakt czy poszkodowany naprawy dokonał, co więcej, nie ma znaczenia również fakt czy naprawy takiej zamierza dokonać. Obowiązek naprawienia szkody przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje już z chwilą jej wyrządzenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 07.08.2003 r. IV CKN 387/01, LEX nr 141410, wyrok SA w Katowicach z 17.03.2004 r. I ACa 32/04, Wokanda 2005/6/49). Odszkodowanie bowiem ma wyrównać uszczerbek majątkowy powstały w wyniku zdarzenia wyrządzającego szkodę, istniejący od chwili wyrządzenia szkody do czasu, gdy zobowiązany wypłaci poszkodowanemu sumę pieniężną odpowiadającą szkodzie ustalonej w sposób przewidziany prawem (por. wyrok SN z dnia 7 sierpnia 2003 r. IV CKN 387/01, uchwała SN z dnia 15 listopada 2001 r. III CZP 68/01, wyrok SN z dnia 27 czerwca 1988 r. I CR 151/87).

Zgodnie z zasadą kompensacji odszkodowanie powinno bowiem przywrócić w majątku poszkodowanego stan rzeczy naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę, nie może ono jednak przewyższać wysokości faktycznie poniesionej szkody. Szkodą w rozumieniu przywołanego przepisu jest uszczerbek w majątku poszkodowanego, stanowiący różnicę pomiędzy stanem majątku jaki zaistniał po zdarzeniu wywołującym szkodę, a stanem majątku jaki istniałby gdyby nie wystąpiło to zdarzenie. Szkodą ta, co do zasady, konkretyzuje się w konieczności poniesienia kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu celem przywrócenia go do stanu pierwotnego. Należy jednak zauważyć, że wystąpienie przedmiotowej szkody nie jest uzależnione od rzeczywistego poniesienia tych kosztów. Ich wysokość należy ustalić biorąc pod uwagę zakres uszkodzeń i technicznie uzasadnione koszty naprawy, przy przyjęciu przewidzianych kosztów materiałów i robocizny, według cen z daty ich ustalenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 1988r., sygn. akt I CR 151/88, LEX Nr 8894, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2011r., sygn. akt III CZP 68/01, OSNC z

2002r., Nr 6, poz. 74 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 2002 r., sygn. akt V CKN 908/00, LEX Nr 54365; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003r., sygn. akt III CZP 32/03, OSNC z 2004 r., Nr 4, poz. 51).

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd za biegłym ustalił ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy pojazdu na kwotę 9.771, 26 zł, zaś przy okoliczności bezspornej przyznania przez pozwaną odszkodowania w kwocie 5.002, 65 zł, zasadne okazało się powództwo co do kwoty 4.768, 61 zł. Za nieuzasadnione Sąd uznał żądanie pozwu w pozostałym zakresie, jako że żądanie to przewyższało doznaną przez poszkodowanego szkodę – podlegało ono oddaleniu o czym orzeczono w pkt II sentencji wyroku.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c. przy uwzględnieniu brzmienia art. 14 ust 1 i 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2003r. Nr 124, poz. 1152), zgodnie z którym zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Poszkodowany dokonał zgłoszenia szkody w dniu 11 grudnia 2011 r., stąd zasadne było domaganie się odsetek od 11 stycznia 2012 r.

Dokonując ustaleń stanu faktycznego w sprawie Sąd oparł się na treści przedłożonych do akt dowodów z dokumentów. Żadna ze stron nie kwestionowała ich prawdziwości, a i w ocenie Sądu nie budziły one żadnych wątpliwości. Sąd oparł się także na opinii biegłego, uznając, iż była rzetelna i jasna, a przedstawione w niej wnioski zostały logicznie uargumentowane. Opinia biegłego została sporządzona na podstawie całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego. Należy podkreślić, że to zarzutów złożonych przez stronę pozwaną biegły sądowy odniósł się szczegółowo w trakcie ustnej uzupełniającej opinii na rozprawie w dniu 9 czerwca 2016 roku.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu znajduje postawę prawną w art. 100 k.p.c. zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione albo stosunkowo rozdzielone. W związku z oddaleniem powództwa nad kwotę 4.768, 61 zł Sąd ustalił, że powód wygrał postępowanie w 48 %, natomiast pozwana w 52 %. W konsekwencji wzajemnego zniesienia się kosztów w części, pozwana obowiązana jest zwrócić na rzecz powoda kwotę 682 zł.

W pkt IV sentencji wyroku Sąd nakazał pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin Centrum w S. kwotę 199, 51 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych, natomiast w pkt V sentencji wyroku Sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin Centrum w S. kwotę 216, 12 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych. Zgodnie bowiem postanowieniem z dnia 9 czerwca 2016 roku biegłemu sądowemu przyznane zostało wynagrodzenie w kwocie 1.415, 63 zł, zaliczka uiszczona na poczet tego wydatku wyniosła natomiast 1.000 zł. Część wynagrodzenia biegłego sądowego, której nie pokryła powyższa zaliczka stanowi więc kwota 415, 63 zł. W świetle art. 83 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych jeżeli przepisy ustawy przewidują obowiązek działania i dokonywania czynności połączonej z wydatkami z urzędu, sąd zarządzi wykonanie tej czynności, a kwotę potrzebną na ich pokrycie wykląda tymczasowo Skarb Państwa. W orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie sąd orzeka o poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa wydatkach, stosując odpowiednio przepis art. 113 ustawy. Natomiast zgodnie z art. 113 § 1 niniejszej ustawy kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąża przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Zasadnym było więc nakazanie pobrania tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych od powoda kwoty 199, 51 zł (stanowiącej 48% z kwoty 415, 63 zł), zaś od pozwanej kwoty 216, 12 zł (stanowiącej 52% z kwoty 415, 63).